कर्म्मभिः स्वकृतैः सा तु दुर्भगा समपद्यत । नाध्यगच्छत्पतिं सा तु कन्यारूपवती सती ।
तपस्तप्तुमथारेभे पत्यर्थमसुखा ततः । तोषयामास तपसा सा किलोग्रेण शङ्करं ।
तस्याः स भगवांस्तुष्टस्तामुवाच यशस्विनीं । वरं वरय भद्रं ते वरदोऽस्मीति शङ्करः ।
अथेश्वरमुवाचेदमात्मनः सा वचो हितं । पतिं सर्व्वगुणोपेतमिच्छामीति पुनः पुनः । ९४२०
तामथ प्रत्युवाचेदमीशानो वदतां वरः । पञ्च ते पतयो भद्रे भविष्यन्तीति भारताः ।
एवमुक्ता ततः कन्या देवं वरदमब्रवीत् । एकमिच्छाम्यहं देव त्वत्प्रसादात्पतिं प्रभो ।
पुनरेवाब्रवीद्देव इदं वचनमुत्तमं । पञ्चकृत्वस्त्वयाह्युक्तः पतिं देहीत्यहं पुनः ।
देहमन्यङ्गतायास्ते यथोक्तं तद्भविष्यति । द्रुपदस्य कुले जज्ञे सा कन्या देवरूपिणी । निर्दिष्टा भवतां पत्नी कृष्णा पार्षत्यनिन्दिता ।
पाञ्चालनगरे तस्मान्निवसध्वं महाबलाः । सुखिनस्तामनुप्राप्य भविष्यथ न संशयः । ९४२५
एवमुक्त्वा महाभागः पाण्डवान्स पितामहः । पार्थानामञ्च कुन्तीञ्च प्रातिष्ठत महातपाः ।
इत्यादिपर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वणि ऊनसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६९ ॥
वैशम्पायनउवाच ॥ गते भगवति व्यासे पाण्डवा हृष्टमानसाः । ते प्रतस्थुः पुरस्कृत्य मातरं पुरुषर्षभाः ।
समैरुदङ्मुखैर्मार्गैर्यथोद्दिष्टं परन्तपाः । ते जगच्छन्नहोरात्रात्तीर्थं सोमाश्रयायणं ।
आसेदुः पुरुषव्याघ्रा गङ्गायां पाण्डुनन्दनाः । उल्मुकन्तु समुद्यम्य तेषामग्रे धनञ्जयः । प्रकाशार्थं ययौ तत्र रक्षार्थञ्च महारथः ।
तत्र गङ्गाजले रम्ये विविक्ते क्रीडयन्स्त्रियः । दृष्टुं गन्धर्व्वराजो वै जलक्रीडामुपागतः । ९४४०
शब्दं तेषां स शुश्राव नदीं समुपसर्पतां । तेन शब्देन चाविष्टश्चुक्रोध बलवद्बली ।
स दृष्ट्वा पाण्डवांस्तत्र सह मात्रा परन्तपान् । विस्फारयन्धनुर्घोरमिदं वचनमब्रवीत् ।
सन्ध्या संरज्यते घोरा पूर्व्वरात्रागमेषु या । अशीतिभिर्लवैर्हीनं तन्मुहूर्त्तं प्रचक्षते ।
विहितं कामचाराणां यक्षगन्धर्व्वरक्षसां । शेषमन्यन्मनुष्याणां कर्म्मचारेषु वै स्मृतं ।
लोभात्प्रचारं चरतस्तासु वेलासु वै नरान् । उपक्रान्तान्निगृह्णीमो राक्षसैः सह बालिशान् । ९४४५
अतो रात्रौ प्राप्नुवतो जलं ब्रह्मविदो जनाः । गर्हयन्ति नरान्सर्व्वान्बलस्थान्नृपतीनपि ।
आरात्तिष्ठत मा मह्यं समीपमुपसर्पत । कस्मान्मां नाभिजानीत प्राप्तं भागीरथीजलं ।
अङ्गारपर्णं गन्धर्व्वं वित्त मां स्वबलाश्रयं । अहं हि मानी चेर्षुश्च कुबेरस्य प्रियः सखा ।
अङ्गारपर्णमित्येवं ख्यातं चेदं वनं मम । अनुगङ्गां चरन्कामांश्चित्रं यत्र रमाम्यहं ।
न कौणपाः शृङ्गिणो वा न देवा नच मानुषाः । इदं समुपसर्पन्ति तत्किं समनुसर्पथ । ९४५०
॥ अर्जुन उवाच ॥ समुद्रे हिमवत्पार्श्वे नद्यामस्याञ्च दुर्म्मते । रात्रावहनि सन्ध्यायां कस्य गुप्तः परिग्रहः ।
भुक्तो वाऽप्यथ वाऽभुक्तो रात्रावहनि खेचर । न कालनियमो ह्यस्ति गङ्गां प्राप्य सरिद्वरां ।
वयञ्च शक्तिसम्पन्ना अकाले त्वामधृष्णुम । अशक्ता हि रणे क्रूर युष्मानर्चन्ति मानवाः ।
पुरा हिमवतश्चैषा हेमशृङ्गादिनिःसृता । गङ्गा गत्वा समुद्राम्भः सप्तधा समपद्यत ।